

Ζώντας στη Σκιά: Οι Έμφυλες Διαστάσεις της Μετανάστευσης

Εισήγηση στο πλαίσιο του No Border Camp 2016

Ελιάννα Καναβέλη

Οι έμφυλες διαστάσεις της μετανάστευσης σχεδόν περνάνε απαρατήρητες ή εστιάζουν στις κυρίαρχες όψεις της, όπως την ευαλωτότητα των γυναικών μεταναστριών. Αυτό συμβαίνει διότι σε μεγάλο βαθμό οι λόγοι περί μετανάστευσης συμβαδίζουν με το κυρίαρχο πλαίσιο αξιών αναπαριστώντας τα υποκείμενα αυτά ως κατεξοχήν ετερόφυλα, ενιαία και αδιαφοροποίητα. Ταυτόχρονα, ο σεξισμός, ως καθημερινή πρακτική συνεχίζει να λειτουργεί ενισχυτικά στο κανονικοποιητικό σύστημα εξουσίας, αναπαράγοντας τις κυρίαρχες έμφυλες σχέσεις και αποκρύπτοντας συστηματικά από το δημόσιο λόγο και χώρο την ύπαρξη αυτών των υποκειμένων, όπως άλλωστε αντίστοιχα πράττει και για τα εκάστοτε «διαφορετικά-άλλα» εγχώρια υποκείμενα. Στο πλαίσιο της διατήρησης μιας κανονικότητας σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο, παρατηρούμε ότι γίνεται μια προσπάθεια από την πλευρά του κυρίαρχου λόγου, οι έμφυλες ταυτότητες των υποκειμένων που ταξιδεύουν στην Ευρώπη και στον κόσμο να σημαδεύονται από μια έντονη σφραγίδα αορατότητας και να τοποθετούνται σε μια ζώνη ρευστότητας και αβεβαιότητας, στη ζώνη του αποκειμένου. Η εγκατάσταση, όμως, σε αυτή τη ζώνη, των απαξιωμένων υποκειμένων είναι άραγε δυνατόν να διαταράξει την ομογενοποιημένη κανονικότητα, αμφισβητώντας τα προκαθορισμένα όρια; Και αν ναι με ποιον/ποιους τρόπους είναι δυνατό αυτό να συμβεί;

Ο λόγος για τη μετανάστευση τείνει να είναι αρσενικοποιημένος, με την έννοια ότι ως εικόνα κυριαρχεί το αρσενικό υποκείμενο. Οι τελευταίες προσφυγικές μετακινήσεις, όμως περισσότερο από ποτέ έφεραν στο προσκήνιο και το θηλυκό υποκείμενο με αποτέλεσμα η κυρίαρχη εικόνα να πλαισιώνεται και από την

εικόνα γυναικών μεταναστριών, κατά βάση αναπαριστώμενων ως ταλαιπωρημένων και ιδιαίτερα ευάλωτων, οι οποίες μεταναστεύουν κι αυτές σε χώρες της Δύσης αναζητώντας μια καλύτερη ζωή ελλείψει άλλων προοπτικών στις χώρες καταγωγής τους. Οι εικόνες των παιδιών, επίσης, κατέχουν σημαντικό μέρος της κυρίαρχης μεταναστευτικής/προσφυγικής εικόνας. Έτσι, για αρχή μια ρωγή έχει συντελεστεί στο κάδρο της κυρίαρχης αρσενικοποιημένης μεταναστευτικής εικόνας. Πέρα από την δυτικά κατασκευασμένη εικόνα της ευάλωτης, παθητικής, δυστυχισμένης και καταπιεσμένης εξ Ανατολής μουσουλμάνας μετανάστριας γυναίκας, η οποία για χρόνια οικοδομείται στο ευρύτερο δυτικό συγκείμενο, με την αντίστοιχη του άνδρα μετανάστη ως σκληρού, καταπιεστή, βίαιου λόγω καταγωγής αρχίζει να διαμορφώνεται και χάρη στην αλληλεγγύη ένα διαφορετικό πλαίσιο για αυτά τα υποκείμενα. Ένα πλαίσιο στο οποίο η φωνή τους είναι δυνατό να ακουστεί και τα σώματά τους και η δράση τους να είναι κατά κάποιο τρόπο ορατά. Η ορατότητα αυτή βέβαια είναι φορτισμένη με την ταυτότητα του ξένου, του «άλλου», αυτού που ορίζει το όριο της ταυτότητας του ντόπιου και που είναι δύσκολο να απαλειφθεί.

Η ορατότητα που τόσο πολύ οι κυρίαρχες πολιτικές θέλουν να αποκρύψουν και να αποφύγουν τοποθετώντας τα σώματα των μεταναστών/ιών σε απομακρυσμένα από τον αστικό ιστό στρατόπεδα συγκέντρωσης, αλλά και με άλλες διαδικασίες έχει επιτευχθεί καταρχήν με τη διάσχιση των συνόρων από τους/τις μετανάστες/ιες. Η διάσχιση των θαλάσσιων και χερσαίων συνόρων είναι η έμπρακτη αμφισβήτησή τους και η απόδειξη ότι η μετακίνηση των ανθρώπων τοποθετείται πέρα από τα πολιτικά και γεωπολιτικά σύνορα. Η ορατότητα αυτή, σκιώδης σε μεγάλο βαθμό, όμως έρχεται σε μια κοινωνία βαθιά συντηρητική, ρατσιστική, πατριαρχική βεβαίως, φιλόανθρωπη κάτω από το πρίσμα της μπίζνας και της επιχειρηματικότητας (όσο οι ΜΚΟ έρχονται με πακτωλό χρημάτων να επενδύσουν πάνω σε μια ρητορική διευκόλυνσης και επίλυσης των προβλημάτων όχι τόσο των μεταναστών/ιών όσο των προβλημάτων που δημιουργούν στις τοπικές κοινωνίες, οι κοινωνίες θα δείχνουν αυτή την κατ' επίφαση συμπόνοια στο πόνο

στου άλλου). Αυτή η σκιώδης ορατότητα έρχεται να δώσει επίσης υπόσταση στους γηγενείς που πάντα θα θέλουν κάποιον σε χειρότερη μοίρα από αυτούς να επιβιώνει σε αυτό το ολοένα και περισσότερο βυθισμένο στην απόγνωση εθνικό συγκείμενο.

Έρχεται τώρα, επίσης, που οι ψευδαισθήσεις και οι αυταπάτες του ότι όλοι μπορούμε να γίνουμε πλούσιοι σιγά σιγά καταρρίπτονται και οι διαχωριστικές γραμμές μεταξύ των εχόντων και των μη εχόντων ακονίζονται ολοένα και περισσότερο. Στο πλαίσιο αυτό, οι μετανάστες λειτουργούν ως καθρέφτες της δικής μας μοίρας, της δικής μας σκιώδους υπόστασης. Αυτό από τη μια μπορεί να λειτουργήσει και να συμβάλλει καθοριστικά στη δημιουργία κοινοτήτων εγγύτητας μεταξύ γηγενών και μεταναστών μπορεί όμως από την άλλη να δημιουργήσει ακόμα περισσότερο χάσμα μεταξύ τους, με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Έρχεται τώρα, που η έμφυλη βία διαρκώς αυξάνεται, οχυρωμένη πίσω από το αφήγημα της κρίσης, στο όνομα της οποίας συντελούνται καθημερινά εγκλήματα, βιασμοί, προπηλακισμοί. Άραγε πόσο απέχουν οι έμφυλες διαστάσεις της μετανάστευσης από εκείνες της εγχώριας πραγματικότητας; Οι γυναίκες μετανάστριες έχουν μια επιπλέον εμπειρία αυτή του περάσματος των εθνικών συνόρων. Έχουν βιώσει σαφώς δύσκολες στιγμές και έχουν γεμίσει με εικόνες που εμείς δύσκολα μπορούμε να φανταστούμε. Από την άλλη τα γηγενή υποκείμενα φέρουν διαφορετικές εμπειρίες και κατά καιρούς διασχίζουν τα δικά τους σύνορα, σίγουρα από μια πιο ασφαλή θέση. Σκοπός μας, όμως είναι η αναζήτηση κοινών σημείων αναφοράς προκειμένου να διαμορφωθεί και ένα κοινό πεδίο δράσης. Στο πλαίσιο αυτό είναι σημαντικό να ξεπεράσουμε και το δίπολο άνδρας και γυναίκα μετανάστη/ιας και να δούμε και τα λοατκι άτομα που μέσα στον κυρίαρχο λόγο αποσιωπώνται όπως άλλωστε συμβαίνει και με τα εγχώρια λοατκι υποκείμενα. Και πάλι σίγουρα με ένα διαφορετικό τρόπο και σε διαφορετικό βαθμό. Και τα εγχώρια λοατκι υποκείμενα ζουν στη σκιά διεκδικώντας στιγμές ορατότητας πάντα υπό προϋποθέσεις στο δημόσιο χώρο. Και αυτά βιώνουν καθημερινή λεκτική και σωματική βία και οδηγούνται πολλές φορές στο θάνατο αδυνατώντας να

διαχειριστούν όλο αυτό το βίαια πλαίσιο της μη αποδοχής (βλέπε την περίπτωση της Έμιλυ Βουκελάτου). Σίγουρα, όμως, το πλαίσιο για ένα/μία μετανάστη/α λοατκι άτομο θα είναι πολύ πιο δύσκολο. Αλλά αλήθεια πώς να μην είναι όταν το ευρύτερο πλαίσιο δεν έχει αποδεχθεί το αυτονόητο, την ελευθερία επιλογής σε όλα τα επίπεδα, όταν λειτουργεί και καθορίζεται με βάση το κυρίαρχο ετεροκανονικό πλαίσιο, όταν οτιδήποτε ξεφεύγει από αυτό θεωρείται ανωμαλία και αφύσικο. Πραγματικά είναι πολύ δύσκολο να μιλήσουμε για τις έμφυλες διαστάσεις της μετανάστευσης όταν οι έμφυλες διαστάσεις της εγχώριας πραγματικότητας ακολουθούν με πίστη και ευλάβεια το μονοπάτι της ετεροκανονικότητας.

Οι έμφυλες διαστάσεις της μετανάστευσης συναντώνται με τις έμφυλες διαστάσεις της εγχώριας πραγματικότητας σε ένα κεντρικό σημείο, αυτό της πατριαρχίας, των έμφυλων σχέσεων εξουσίας και της κυριαρχίας της κανονικότητας. Η διατήρηση της κανονικότητας αποτελεί το θεμέλιο της συντήρησης του υπάρχοντος κοινωνικοπολιτικού πλαισίου. Αυτή η κανονικότητα είτε θα κινδυνεύει από τους ξένους «εισβολείς» είτε από την άρση του δεδομένου της ετεροκανονικότητας. Στο πλαίσιο αυτό το φύλο, το έθνος και η σεξουαλικότητα με επίκεντρο και πεδίο μάχης το σώμα διαπλέκονται με έναν αξεδιάλυτο τρόπο στον κυρίαρχο λόγο με στόχο την εξαφάνιση της όποιας διαφορετικότητας. Εκεί, όμως, είναι σημαντικό να δημιουργηθούν οι κοινότητες εγγύτητας μεταξύ ντόπιων και μεταναστών που μπορούν να δημιουργήσουν ρωγμές στο κατά τα άλλα απόρθητο φρούριο της κυρίαρχης κανονικότητας.

Το No Border Camp, οι καταλήψεις στέγης εντός του αστικού ιστού για τη στέγαση μεταναστών, οι πορείες στα στρατόπεδα μεταναστών αλλά και στις πόλεις υπέρ αυτών αποτελούν στιγμές ορατότητας και οικοδομούν αυτές τις κοινότητες εγγύτητας με τους/τις μετανάστες/ιες. Το κρίσιμο και κομβικό σημείο, όμως σε αυτές τις διαδικασίες είναι η εξωτερίκευση και κοινωνικοποίηση τους και όχι η κλειστότητα και η αποσύνδεση από τον ευρύτερο κοινωνικό ιστό. Οι μετανάστριες, μετανάστες

στρέιτ και λοατκι δεν απέχουν από τα δικά μας βιώματα και είναι αυτά τα βιώματα ένας προνομιακός χώρος δράσης στο ξεπέραςμα των κυρίαρχων πλαισίων κανονικότητας.

Η αλήθεια, όμως είναι ότι τα λοατκι μεταναστευτικά υποκείμενα δεν ακούγονται και τόσο πολύ. Είναι οι «άλλοι» μέσα στους «άλλους» και αυτό είναι ακόμα δυσκολότερο να διαχειριστεί. Είναι αυτοί που αποσιωπούνται, οι «παραλειπόμενοι». Δεν είναι τυχαίο που στα τόσα που ακούσαμε για την προσφυγική κρίση και τις προσφυγικές ροές, λέξεις που παραπέμπουν στο πρόβλημα και στην ανωνυμία, δεν ακούσαμε τίποτα για υποκείμενα λοατκι, για τα δικαιώματά τους, για κακοποιήσεις που υφίστανται, για αυτή την επιβεβλημένη από τις πατριαρχικές σχέσεις βίωση στη σκιά. Δεν γίνεται να μην υπάρχουν, δεν γίνεται να μην έχουν έρθει. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι προέρχονταν από χώρες στις οποίες η σωματική τους ακεραιότητα, η ασφάλεια, η ελευθερία, ακόμη και η ζωή τους κινδύνευαν άμεσα και φτάνουν σε χώρες που, επίσης, για τους ίδιους λόγους κινδυνεύουν. Σε μια σύντομη ανασκόπηση του Τύπου διαπιστώσαμε ότι αναφέρεται μόλις ένα περιστατικό αναγνώρισης καταρχήν ενός Σύρου πρόσφυγα ως λοατ άτομο, ο οποίος μάλιστα αιτήθηκε παροχής ασύλου στην Ελλάδα γιατί δεχόταν απειλές ως ομοφυλόφιλος από το ISIS. Η επιτροπή Προσφυγών απέρριψε ως αναξιόπιστους τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντα ότι είναι ομοφυλόφιλος και ότι απειλήθηκε από δύο μέλη του ISIS στην Τουρκία και τον έστειλε πίσω στην Τουρκία με τον ισχυρισμό ότι η Τουρκία είναι ένα ασφαλές μέρος για αυτόν.

Όπως εύκολα μπορεί να διαπιστώσει κάποιος/α το κράτος ξέρει καλύτερα από μας τον έμφυλο και σεξουαλικό προσανατολισμό του εκάστοτε ατόμου όπως επίσης αν κινδυνεύει ή όχι. Προφανώς αλλά και δυστυχώς δεν εκπλησσόμαστε για τον απλούστατο λόγο που αναφέρθηκε και πιο πάνω. Όταν η λοατκι κοινότητα στην Ελλάδα ζει σε παρόμοιο καθεστώς, παρόλο που το κράτος πρόσφατα τους αναγνώρισε το δικαίωμα να συνάπτουν σύμφωνο συμβίωσης και παρόλο που βρίσκεται σε διαβούλευση το νομοσχέδιο για τη νομική κατοχύρωση της ταυτότητας του φύλου. Αυτά αποδεικνύουν

ότι η αποδοχή του εκάστοτε άλλου δεν γίνεται μέσω νόμων και κρατικών αποφάσεων. Η κοινωνική αποδοχή και η απαλοιφή της ταυτότητας του μη επιθυμητού άλλου έχει να κάνει με βαθύτερες και ριζικότερες κοινωνικές διαδικασίες, που εντέλει ξεπερνούν και το ίδιο το κράτος.

Η έξοδος από τη σκιά αυτών των ατόμων έχει να κάνει και με το πόσο εμείς οι ίδιοι είμαστε ικανοί να διαχειριστούμε αυτήν την ορατότητα. Οι άνθρωποι αυτοί προφανώς και δεν μπορούν να μένουν με ευκολία και άνεση σε κοινή στέγη με ανθρώπους, οι οποίοι σε άλλες στιγμές τους καταδίωκαν ή τους κακοποιούσαν ή τους απέκλειαν λόγω της σεξουαλικότητάς τους. Ακόμη και αν οι άνθρωποι με τους οποίους συστεγάζονται δεν είναι ομοφοβικοί ή ταρνσοφοβικοί οι ίδιοι κουβαλάνε ένα φόβο λόγω κάποιας προηγούμενης εμπειρίας. Οι καταλήψεις στέγης μπορούν να αποτελέσουν ένα γόνιμο έδαφος για να καλλιεργηθούν διαφορετικές αντιλήψεις, αλλά και να δημιουργηθούν ασφαλέστερα περιβάλλοντα έκφρασης για αυτά τα υποκείμενα. Ο λόγος μας και οι παρεμβάσεις μας τόσο σε αυτούς τους χώρους όσο και έξω στο δημόσιο χώρο θα πρέπει να θέτει αυτή τη σημαντική οπτική της μετανάστευσης όχι ως σημείο διάκρισης, αλλά ως ένα κοινό τόπο δράσης για τους ντόπιους και τους μετανάστες. Επίσης, σημαντικό θα ήταν να ληφθούν πρωτοβουλίες στα μεγάλα αστικά κέντρα για τη δημιουργία χώρων που θα στεγάζονται ή θα μπορούν να προσφεύγουν λοατκι άτομα, όπως αντίστοιχα συνέβη και στο Βερολίνο με τη δημιουργία ενός κέντρου φιλοξενίας για λοατκι άτομα.

Σημαντικό είναι λοιπόν να φέρουμε στο προσκήνιο τις έμφυλες διαστάσεις της μετανάστευσης, να συζητήσουμε για αυτές με τα ίδια τα υποκείμενα για τα βιώματά τους, τις εμπειρίες τους, τη θέση τους για το πώς αντιλαμβάνονται οι ίδιοι και οι ίδιες τους εαυτούς τους στο συγκεκριμένο πλαίσιο. Συνηθίζουμε λόγω αυτής της δυτικής ανωτερότητας που μας διακατέχει να μιλάμε εξ ονόματος αυτών των υποκειμένων, να προβάλλουμε τις δικές μας αναπαραστάσεις μην αφήνοντας εντέλει να δημιουργηθούν οδοί εγγύτητας και συνάντησης. Επίσης, θα πρέπει κι εμείς να μη

μένουμε μόνο στα λόγια, αν και οι καταλήψεις στεγών, οι δράσεις αλληλεγγύης και το no border αποτελούν τόποι δημιουργίας κοινοτήτων εγγύτητας. Αναφέρομαι και με απασχολεί κυρίως τα ζητήματα που άπτονται της θεματικής του φύλου και της σεξουαλικότητας και η διαχείριση των οποίων αποτελεί θεμελιώδες στοίχημα και για μας.

Στις συνθήκες της αναμόχλευσης των εθνικών, πολιτισμικών ταυτοτήτων, της κινητικότητας και της ρευστότητας θέσεων που προκαλούνται λόγω της αυξημένης μετανάστευσης προς την Ευρώπη, το ξεπέραςμα των κυρίαρχων αναπαραστάσεων και η αναγνώριση της πολυπλοκότητας των έμφυλων ταυτοτήτων φαντάζει ως μια απελευθερωτική διαδικασία. Ταυτόχρονα, η δημιουργία κοινοτήτων εγγύτητας όπου το σύστημα των έμφυλων σχέσεων εξουσίας θα καταργείται στην πράξη από «ντόπιου/ες» και «ετερόχθονες», από ένα «συλλογικό είναι» στην πληθυντική του δυναμικότητα και «από-εδαφικοποιημένο» φαντάζει περισσότερο από ποτέ ως αναγκαίο προκειμένου να βαδίσουμε όλοι/ες μαζί στο δρόμο της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Η διαδρομή από την αορατότητα προς την ορατότητα είναι δύσκολη και δύσβατη, σαν τις θαλάσσιες διαδρομές και τα χερσαία σύνορα που διανύουν οι μετανάστες για να φτάσουν στη Δύση. Οι έμφυλες διαστάσεις του περάσματος των συνόρων ενέχουν μια επιπλέον δυσκολία αυτή της αναμέτρησης με την πατριαρχία. Εκεί ακριβώς βρίσκεται και ένα από τα σημεία συνάντησης μας με τα συγκεκριμένα υποκείμενα. Ο αγώνας ενάντια στο σεξισμό, τη βία και τις έμφυλες σχέσεις εξουσίας πρέπει να επεκταθεί και στα έμφυλα μεταναστευτικά υποκείμενα δημιουργώντας μαζί δρόμους και περάσματα ελευθερίας.

Βιβλιογραφία:

– Braidotti Rosi, 2011, *Nomadic Subjects: Embodiment and Sexual Difference in Contemporary Feminist Theory*, Νέα Υόρκη: Columbia University Press, (ελλ. Έκδοση, 2014, *Νομαδικά υποκείμενα. Ενσωματότητα και έμφυλη διαφορά στη σύγχρονη φεμινιστική θεωρία*, μτφρ. Αγγελική Σηφάκη & Ουρανία Τσιάκαλου,

επιμ. Αγγελική Σηφάκη, Αθήνα: Νήσος.

– Butler Judith, 2004, *Undoing Gender*, Νέα Υόρκη & Λονδίνο: Routledge.

–

<https://www.britishcouncil.org/voices-magazine/whats-it-be-gay-refugee>

– <https://www.republic.gr/?p=377#more-377>